Muntele împotriva cîmpiei!

(Urmare din pag. 1)

na alergătorului australian, deoarece kenyanul Wilson Kiprugut arătase doar o mostră a marilor sale posibilități, ale unui om născut și crescut la altitudine. În finală, Kiprugut a țișnit ca un bolid (25,0 la 200 m și 51,3 la 400 m), s-a degajat de restul adversarilor asigurîndu-și un avantaj care părea decisiv. Era atît de sigur pe posibilitățile sale că a și renunțat la ajutorul pe care i l-ar fi putut da eventual, compatriotul său Saisi (1:46.6 în semifinale). Doubell s-a orientat rapid și la 500 m a ieșit din micul pluton pornind hotărît în urmărirea lui Kiprugut. La 600 m (1:18,0) atletul din Kenya mai păstra totuși un avantaj de circa 5 metri, care s-a micșorat treptat pe ultima linie dreaptă, ca urmare a atacului dezlănțuit al lui Ralph. Mai proaspăt și, în orice caz mai rapid, (Doubell are un rezultat de 46.0 s pe 400 m) alergătorul australian a obținut o victorie la limită (visul i s-a împlinit) cu un rezultat de 1:44,3 — record mondial egalat.

Specialiștii afirmă că Doubell ar fi fost capabil, la o altitudine mai joasă, de o performanță de 1:43,0, dar antrenorul său susține că un asemenea rezultat îi stătea în puteri chiar și la Mexico, numai că ceea ce l-a interesat în primul rînd a fost titlul olimpic și mai puțin cifra cu care avea să cîștige! În orice caz, cunoscîndu-i calitățile, nu puțini sînt cei care pronostichează că într-un viitor apropiat Doubell va putea duce recordul lumii la 1:42,0. Pentru aceasta va trebui să parcurgă fiecare din cele două ture în 51,0 de secunde și, în orice caz, să beneficieze de un „iepure" de talia lui Kiprugut.

Finala s-a încheiat cu rezultate deosebite, media primilor 6 fiind de 1:45,35 cu mult superioară celei de la Tokio — 1:46,01 și Roma 1:47,93.

★

Dacă Kiprugut a renunțat deliberat la ajutorul pe care i-l putea aduce compatriotul său Saisi, în schimb, la 1500 m, KIPCHOGE KEINO s-a folosit din plin de trena condusă de celălalt kenyan Jipcho (300 m — 41,0, 400 m — 55.9) el trecînd la conducerea cursei abia la 800 m (1:55,3). Tactic a fost momentul hotărîtor bine intuit de Keino căci marele său adversar Ryun (1:59,3) înota undeva prin coada plutonului. Keino și-a continuat vijelios înaintarea, menținîndu-și avansul față de recordmanul lumii. La 1000 m acele cronometrelor au indicat 2:24,8 față de 2:28,5 iar la 1200 m (2:53,8) el mai păstra doar un avantaj de 1,8 s căci Ryun își începuse obișnuitul finiș, cel care îi adusese pînă atunci atîtea victorii. Numai că de data aceasta în tentativa sa de a-l ajunge și de a-l depăși pe kenyan a întîmpinat o neașteptat de dîrză rezistență a acestuia (Keino a parcurs ultimii 400 m în 55,9 s și 200 m în 27,9 s), plătind astfel un greu tribut propriei sale tactici. Nu-i mai puțin adevărat că și KIPCHOGE KEINO (28 de ani, 178 cm, 66 kg) s-a prezentat excelent, fiind animat probabil și de dorința reabilitării după insuccesele de la 10 000 și 5 000 m. Timpul său 3:34,9 în condițiile altitudinii este apreciat de specialiști printre cele mai bune ale actualei Olimpiade și în ciuda faptului că Keino este un om al platourilor înalte se opinează că la ses valoarea rezultatului său ar fi fost de 3:32,0 (Gaston Meyer, l'Equipe).

Medii : Ciudad de Mexico — 3:40,76, Tokio — 3:39,55, Roma — 3:37,48.

★

În afara disputei dintre alergătorii obișnuiți cu altitudinea și cei de la cîmpie, cursa de 5 000 m a oferit comentatorilor cîteva aspecte interesante, între care : abandonul la jumătatea distanței al unuia dintre favoriți (Harald Norpoth) ; dorința de a arăta, într-adevăr, ce poate a lui Ron Clarke, marele învins al probei de 10 000 m ; jocul de echipă al alergătorilor din Kenya, marea revelație a J.O. ; lupta disperată pentru o medalie a mexicanului Martinez și în cele din urmă succesul tunisianului MOHAMED GAMMOUDI (30 de ani, 172 cm, 61 kg) care a trecut cu brio dificultatea examenului finișului dus în compania kenyenilor Keino și Temu (campionul la 10 000 m). Un amănunt important : ultimul tur al cursei a fost parcurs de Gammoudi în 54,6 s (!) mai rapid deci decît ultimul din proba de 1500 m!

Altitudinea, fără îndoială, dar și chestiunile de ordin tactic au determinat rezultatele înregistrate la această probă, în ansamblul lor cele mai slabe de la ultimele patru Olimpiade.

★

Cu cursa de 10 000 m s-a început de fapt disputa de care vorbeam mai înainte, căci întrecerea pe această distanță a fost cea dintîi între finalele Olimpiadei a XIX-a. În lupta dintre Clarke și atleții africani, ne referim în special la cei din Kenya și Etiopia care trăiesc la o înălțime ca cea a Mexicului, oamenii de pe platourile înalte au obținut un succes indiscutabil. Tempoul de alergare n-a fost însă deloc prea rapid (s-a alergat în jurul a 3 minute pe kilometru) cu excepția kilometrului 9, cronometrat în 2:53,4. De fapt acesta a și fost momentul hotărîtor al cursei cînd s-a produs ruperea în două a plutonului fruntaș alcătuit pînă atunci din nouă alergători. Pe parcursul celor două ture și jumătate înșuși Keino, unul dintre favoriți s-a văzut nevoit să renunțe la concurs, iar Clarke care rezistase destul de bine moriștii kenyano-etiopiano-mexicane, a acuzat o sufocare (explicabilă, mai ales în cazul unui atlet de 80 de kilograme ca el și în condițiile penuriei de oxigen). Sesizînd momentul, Mamo Wolde a forțat de-a lungul a cîtorva zeci de metri și, după părerea multor cunoscători, atunci s-a produs greșeala lui Clarke. Deși sufocat, el mai păstra totuși resurse pentru luptă, dar în loc să fi accelerat progresiv, a pornit, sau mai bine zis a încercat să pornească brusc în urmărirea grupului din față și a fost nevoit să se recunoască învins, abia reușind să mai încheie cursa. Probabil însă că dacă întrecerea aceasta s-ar fi desfășurat la o altă altitudine randamentul său să fi fost cu totul altul. Așa însă... Finișul s-a disputat între trei concurenți Wolde, Temu și Gammoudi : victoria fiind cucerită de NAFTALI TEMU (23 de ani, 171 cm, 60 kg) în 29:27,4 cu doar 0,2 s înaintea lui Wolde. Temu care a concurat modest la J.O. din 1964 a obținut un succes de prestigiu la Jocurile Commonwealthului de la Kingstone, din 1966, cînd l-a învins pe Ron Clarke... la nivelul mării!

Datorită marelui număr de concurenți la 10 000 m (la Mexico au luat parte 34) de valori sensibil diferite s-au creat multe situații dificile pe parcurs. De aceea opinăm pentru modificarea regulamentului actual, dar nu în sensul stabilirii de preliminarii și la această probă, așa cum preconizează unii, ci prin eliminarea din cursă a concurenților ajunși din urmă cu un tur!

★

Cele două curse de marș nu puteau face excepție de la tributul plătit înălțimii, rezultatele fiind inferioare cu cîteva minute celor de care erau într-adevăr capabili majoritatea concurenților. La 20 km învingător a ieșit sovieticul VLADIMIR GOLUBNICI (32 de ani, 180 cm, 78 kg) cu 1.33:58,4, care a găsit resurse să reziste finișului mexicanului Pedraza (la 1,6 s). O comportare remarcabilă a avut tînărul nostru mărșăluitor LEONIDA CARAIOSIFOGLU clasat pe locul 9 (1.37:07,6) într-o companie foarte selectă. La 50 km sportivul din R.D.G. CHRISTOPH HÖHNE (27 de ani, 178 cm, 62 kg) a preluat șefia cursei de la km 30 (campionul de la Tokio, italianul Pamich pierduse contactul cu plutonul după primii 10 km) și nimeni nu i-a mai amenințat medalia de aur, cîștigată în 4.20:13,6. Performanța reprezintă un nou record olimpic. Următorul clasat a terminat cursa după aproape 10 minute! Ne întrebăm, firesc, de ce rezultat AR FI FOST capabil Höhne în condiții obișnuite? Cu siguranță cu 4—5 minute mai bun, mai ales că proba a avut loc pe o căldură totalmente sufocantă.

În sfîrșit, ultima probă lungă, clasica alergare a maratonului, a revenit pentru a treia oară consecutiv unui reprezentant al Etiopiei. Dar nu ca la Roma și Tokio, lui Bikila Abebe (abandonat la km 16) ci lui MAMO WOLDE (25 de ani, 172 cm, 53 kg) în 2.29:26,4, care a cîștigat astfel medalia de aur pierdută la 10.000 m.

★

Mexicul a fost ultima Olimpiadă la care semifondul feminin avea să cuprindă două probe : 400 și 800 m, în viitor putînd să mai fie inclusă și alergarea pe 1500 m și poate, cine știe, și cea de 3000 m. De fapt, pînă la oficializarea cursei de 3000 m de aici înainte semifondul va avea tot... două probe, deoarece cursa de 400 m, pe baza rezultatelor pe care le prilejuiește, își cere dreptul logic de a fi inclusă în grupa alergărilor de viteză, ca și la bărbați! Așadar, 400 m, probă încheiată cu victoria cu totul neașteptată a atletei franceze COLETTE BESSON (22 de ani, 169 cm, 59 kg) venită la Jocuri în afara lotului țării sale. Rezultatul ei anterior (53,8 s.) a fost copios întrecut în finala în care pornise, teoretic, fără șanse, fiind un miracol cum de a ajuns pînă în această ultimă cursă. Și totuși, în finală a zburat pur și simplu către victoria care i-a suris, cu toată fața, după 52,0 s — record olimpic egalat, nou record european.

Ileana Silai a fost unul dintre puținele exemple de specialiști ai curselor de semifond și fond, care n-au făcut nici măcar o singură zi de pregătire la o altitudine corespunzătoare Mexicului și care s-au impus în concurs. Antrenorul său Gh. Biro a declarat, între altele : *„La Olimpiadă, ca și în urmă cu cîteva săptămîni la Atena, Silai s-a aflat într-o formă sportivă maximă și aproape că n-a resimțit în vreun fel efectele celor 2240 de metri. Dacă mi-a fost teamă de ceva era ca ea să nu săvîrșească greșeli tactice. Dar în semifinală, și mai ales în finală, a greșit și lucrul acesta era s-o coste. Buna pregătire fizică și viteza pe care am pus accent în ultima perioadă, au ajutat-o să iasă, cum se spune, cu bine la lumină. Nu afirm că fără aceste greșeli din finală ea ar fi putut cîștiga, dar în orice caz ar fi fost mai aproape de Manning și atunci... cine știe!"*

Exemplul Ilenei Silai, raportat la cele ale altor alergători (Clarke, Haase, Macser, Hill etc). demonstrează că acomodarea cu altitudinea este în primul rînd o chestiune pur personală, care ține de fiecare individ în parte. Vorbind despre acest examen pe care Ileana Silai l-a trecut cu bine, se naște totuși o întrebare logică ; nu cumva rezultatul acestei atlete ar fi fost altul, mai bun, în condițiile în care și ea s-ar fi antrenat în prealabil la înălțime? Unii specialiști opinează pentru această posibilitate căreia însă atît Ileana Silai cît și antrenorul ei Gh. Biro îi răspund cu un nu categoric!

Așadar, în ciuda tuturor pronosticurilor în disputa dintre „altitudine" și „nivelul mării" scorul victoriilor a fost totuși favorabil alergătorilor de la ses!

COMENTARII OLIMPICE

„LA SEMICERC..."

JOCURILE VOR FI CONDUSE DE DOI ARBITRI!

Congresul Federației Internaționale de Handbal, care a avut loc la sfîrșitul lunii august, la Amsterdam, a luat o serie de hotărîri importante în ceea ce privește arbitrajul. În acest sens, considerăm util să amintim cititorilor noștri că în handbal, partidele sînt conduse de un arbitru de centru, ajutat de doi arbitri de poartă, de un scorer și un cronometror. Cum însă, de foarte multe ori, imparțialitatea arbitrilor de poartă (de cele mai multe ori localnici) a fost pusă la îndoială, mai ales în fazele în care semnalizările lor decideau asupra acordării sau neacordării unui gol, s-a ajuns să se pună problema utilității unor asemenea arbitri. Au existat chiar federații naționale (cum a fost cazul federației noastre) care au renunțat la folosirea arbitrilor de poartă, astfel că jocurile erau conduse numai de un arbitru de centru, ajutat doar de scorer și cronometror.

Pentru definitiva rezolvare a problemei, Comisia Tehnică a Federației Internaționale a organizat chiar un experiment, care a avut loc la noi în țară, cu ocazia cursului internațional de arbitri, desfășurat în vara anului 1967. Atunci, la jocurile ce s-au disputat paralel cu acest curs, au funcționat cîte doi arbitri de centru, la fel ca la baschet sau hochei pe gheață. După încheierea cursului, Comisia Tehnică a studiat concluziile și la Congresul F.I.H. din acest an a prezentat propunerile sale, care în esență, constau în hotărîrea ca în viitor jocurile să fie conduse de doi arbitri de centru, cu ajutorul unui scorer și a unui cronometror. În acest scop, **Federația noastră de handbal a stabilit ca începînd cu data de 15 martie să se aplice și la noi acest sistem.**

Introducerea noului mod de a conduce jocurile de handbal ridică, însă, probleme destul de serioase. Prima dintre acestea este cea legată de numărul insuficient de arbitri de care dispunem în momentul de față. Efectivul existent, raportat la volumul mare de partide (la sfîrșit de săptămînă în campionatul diviziunar și în campionatul național al juniorilor și școlarilor au loc aproape 100 de întîlniri!) impune luarea unor măsuri urgente în vederea rezolvării problemei. În această direcție, comisiile locale au datoria să organizeze cursuri de arbitri, să se preocupe de promovarea celor existenți, de o cît mai bună calificare a lor, prin analize, discuții, ședințe de instructaj. Asemenea acțiuni vor veni în întîmpinarea eforturilor federației noastre, care a luat unele măsuri în vederea bunei desfășurări a examenelor de trecere a arbitrilor dintr-o categorie într-alta. În același timp, biroul federal a hotărît ca al doilea tur (sistem turnee) al campionatului masculin din lunile ianuarie—februarie 1969 jocurile să fie conduse de un arbitru de centru, doi de poartă și de ceilalți arbitri ajutători. Aceasta pentru a se crea condiții cît mai bune de desfășurare a partidelor oficiale începînd chiar din anul viitor și înainte de a se trece la aplicarea deciziei F.I.H.

HOTĂRÎRI ALE BIROULUI FEDERAL

În ultimele sale ședințe, forul de conducere al handbalului nostru a aprobat unele măsuri propuse de comisiile de competiții și disciplină, dictînd o serie de sancțiuni sau omologînd rezultatele partidelor în care au existat litigii. Dintre măsurile disciplinare, semnificative ni se par cele prin care au fost sancționați doi antrenori (unul dintre ei profesor de educație fizică), ce s-au făcut vinovați de acte incompatibile cu calitatea lor. Astfel, antrenorului **Francisc Monis** de la C.S.M. Sibiu i s-a prelungit suspendarea pentru că nu a respectat o sancțiune dictată anterior de F.R.H. Mai grav a fost pedepsit prof. **Arcadie Ghebănescu,** antrenorul echipei liceului N. Bălcescu din Pitești, care s-a comportat necuviincios față de arbitrul unui joc. Acest antrenor a fost sancționat cu suspendarea pe 6 luni, timp în care nu are voie să intre în incinta terenului de joc. În aceeași categorie, a pedepsiților, intră și maestra emerită a sportului **Antoaneta Vasile-Oțelea,** care la meciul Voința Odorhei — Progresul București s-a adresat injurios arbitrului, motiv pentru care a fost suspendată ultimele două etape ale returului și primele două ale turului.

„CUPA EUROPEI CENTRALE"?

Calendarul competițiilor internaționale este pe punctul de a se îmbogăți. Forul de specialitate cehoslovac a propus federației noastre acordul la organizarea unei întreceri denumite **„Cupa Europei Centrale",** intercluburi, după modelul competiției care se dispută la fotbal. În vederea discutării realizării acestui proiect, un reprezentant al forului nostru a fost invitat să ia parte la o ședință care va avea loc la 28 și 29 noiembrie la Bratislava, cu prilejul disputării „Cupei Dunării" la handbal feminin (junioare). La această din urmă întrecere a fost invitată și o echipă românească.

Rugbyul românesc în fața unui dificil examen

(Urmare din pag. 1)

un sfert de milion (!) de practicanți legitimați, ca să nu mai vorbim de copiii din școlile elementare sau de „maturii" încă îndrăgostiți care nu pierd nici o clipă liberă pentru a încinge o „miuță" cu buclucașul oval. Nu e un secret nici existența a peste o mie de cluburi, în majoritate avînd exclusiv secții de rugby... Iar replica le va fi dată de 15 jucători care nu reprezintă, fiecare, mai mult de 100 de pasionați... cu arbitri cu tot. Dar, trebuie arătat, nu aceasta este greutatea cea mare : în anii de glorie 1960—1963, în care s-au înregistrat două victorii românești (la București) și două rezutate de egalitate (la Bayonne și la Toulouse) în cele patru meciuri disputate, situația sus-citată era aproximativ aceeași. S-a săpat, în schimb, între timp o adevărată prăpastie pe plan competițional. Numai în acest an națională Franței a susținut 16 partide oficiale, precum și altele de turneu în Noua Zeelandă și Australia, primind, de curînd, vizita în turneu a altor corifei ai „ovalului" celebrii și puternicii Springboks. Reprezentativa României a disputat doar două partide, în compania unor adversare net inferioare... Cît despre climatul moral al meciului, trebuie amintit doar că „XV"-le galic are imperioasă nevoie de a reînnoda firul rupt, în februarie, al victoriilor, iar meciul de la București reprezintă ultima ocazie pentru formarea lotului în vederea Turneului celor cinci națiuni.

Iată motivul pentru care li se cere celor 15 rugbyști români totală dăruire, iar spectatorilor din tribune o însuflețită și permanentă încurajare. Numai dacă națională noastră își va aminti permanent că ne reprezintă, iar toți spectatorii își vor aminti permanent că sînt reprezentanți, se va putea valorifica realul talent românesc pentru rugby, se va putea trece cu succes dificilul examen din prima zi a lui decembrie!

Întîlnirea vechilor internaționali români cu echipa de rugby a Franței

Toți foștii internaționali români de rugby care în decursul carierei lor sportive au avut prilejul să joace împotriva echipelor naționale ale Franței sînt invitați la o întîlnire amicală cu reprezentanții cocoșului galic în meciul cu România, pe stadionul „23 August" (teren II), la antrenamentul de acomodare al echipei Franței, în cursul dimineții de simbătă 30 noiembrie, la o oră pe care ziarul nostru o va anunța ulterior.

SEZONUL DE IARNĂ BATE LA UȘĂ

Apropierea sezonului competițional de iarnă se face din ce în ce mai mult simțită. Pînă acum, la Poiana Brașov, în Postăvar și chiar „jos", în Brașov, iarna și-a arătat colții de două-trei ori. Nu va mai trece mult timp și amatorii sporturilor de iarnă vor putea folosi din plin pîrtiile de schi și patinoarele. Pînă atunci, unele relatări despre modul cum sînt întîmpinate competițiile ce vor avea loc în sezonul alb.

— Zilele trecute a fost terminată trambulina pentru copii, amenajată în cartierul Schei din Brașov, pe locul denumit Fîntînița. Pe această trambulină, vor putea fi efectuate sărituri de 35—37 m. Este necesar, însă, ca viitorilor săritori să li se asigure și schiuri de dimensiuni corespunzătoare vîrstei lor și dezvoltării lor fizice.

— Biatloniștii de la A.S. Armata, Dinamo și Tractorul sînt avansați în pregătiri. De altfel, ei au susținut și concursuri, dar... pe uscat. Verificarea, în cursul căreia au fost efectuate și trageri în poligon în ținte cu baloane, a dat deplină satisfacție. Gh. Cimpoia (A.S.A.), I. Țeposu (Dinamo), N. Bărbăsescu și C. Carabela (ambii de la A.S.A.) au încheiat cei 5 km ai cursei efectuînd două trageri fără nici o penalizare, iar Al. Szabo (Dinamo) și N. Stoian (Tractorul) au fost penalizați doar cu cîte un punct.

— În iarna aceasta, cei ce vor dori să urmărească disputele la biatlon vor avea la dispoziție o pîrtie de acces între cabana Vînătorul și poligonul de trageri.

— În atenția cluburilor și asociațiilor sportive! La Întreprinderea industrială locală Brașov se pot confecționa schi-lifturi mobile, echipate cu motor termic răcit cu aer, care pot fi amplasate în orice loc accesibil schiului alpin și săriturilor. Capacitatea medie de transport este de 350 de persoane pe oră. Aceste schi-lifturi ar fi foarte utile diferitelor centre de antrenament, deoarece folosirea lor economisește efort și sporește considerabil volumul și intensitatea pregătirii. I.I.L. Brașov anunță că schi-lifturile pot fi confecționate la prețuri avantajoase și în timp foarte scurt.

— La centrul de antrenament instituit pe lîngă asociația sportivă Creația, antrenorul C. Bîrsan lucrează intens cu cei 25 de copii aflați în grupa „perfecționați". Deocamdată, antrenamentele se desfășoară pe uscat, urmînd ca ele să continue pe zăpadă îndată ce va permite vremea. Trebuie să spunem, însă, că cei din grupa perfecționaților folosesc și echipamentul cu care au fost dotați acum trei ani. Dar, cum între timp ei au crescut...

— Rîșnovenii vor avea în noul sezon o activitate mult mai intensă ca în anii trecuți. Noua comisie locală, avîndu-l în frunte pe fostul campion național C. Vlădea, și-a întocmit un vast plan de acțiune, cu obiective menite să contribuie la creșterea cantitativă și calitativă a schiului.

C. GRUIA — coresp. principal

MEMENTO BRAȘOVEAN

SĂ URCĂM O TREAPTĂ MAI SUS ÎN PATINAJ!

(Urmare din pag. 1)

de repetări, asociat cu folosirea unor mijloace cît mai variate de pregătire. Dintre acestea enumerăm : **pregătirea cu exerciții imitative pe uscat ; patinajul cu rotile ; exerciții cu muzică ; gimnastică artistică ; exerciții la oglindă ; exerciții pentru dezvoltarea calităților fizice speciale și îmbinarea cît mai judicioasă a acestora cu pregătirea clasică pe gheață ; folosirea filmării și proiectării — în scop comparativ — a execuțiilor proprii și ale sportivilor de mare clasă etc.**

Iată cîteva exemple care dovedesc că datorită figurilor libere se pot obține locuri mai bune în clasament. La J.O. de la Grenoble (n.n. clasamentul a fost alcătuit după vechiul regulament), canadianca **Linda Carbonetto,** avînd locul 24 după impuse și 9 la libere, a ocupat locul 13 în clasamentul general. **Janet Lynn** (S.U.A.), cu locul 14 la impuse și 6 la libere, a ocupat locul 9 în clasamentul general. **Grijbovskaia** (U.R.S.S.) cu locul 25 la impuse și 11 la libere, a ajuns pe locul 16 în clasamentul general. Și în clasamentul băieților există situații asemănătoare, dar diferențele nu s-au arătat atît de concludente.

SE POT FORMA MAI MULTE PERECHI

Un alt mijloc eficace de a progresa, în condițiile noastre, este formarea perechilor de patinatori. Acestea trebuie să desfășoare o pregătire cel puțin tot atît de intensă ca și la probele individuale, dar — ca și în problema figurilor libere — **există și aici posibilitatea de a compensa insuficiența gheții cu antrenamentele pe uscat.** Multe țări au folosit, în situații asemănătoare, metoda formării de perechi din patinatori de individual, cu o valoare recunoscută la libere. **Există multe elemente talentate care, datorită unor deprinderi greșite sau a lipsei de înclinații speciale, nu pot progresa la figurile obligatorii. Atunci, aceștia se pot dedica patinajului de perechi cu șanse mult mai mari de afirmare.** Este vorba, bineînțeles, de patinatori de valoare, nu de cei din plutonul codașilor în probele individuale. Mai exact : **considerăm posibil ca din patinatori individuali de valoarea locului 15—20 în mari competiții, să obținem perechi pentru locul 8—10 și cu posibilități deschise spre progres.**

Iată exemple interesante, care dovedesc posibilitatea „individualilor" de a obține succese la perechi în scurt timp. Campioana U.R.S.S. la individual, **Tamara Moskvina,** a început patinajul de perechi cu **Aleksandr Mișin** în anul 1966, debutînd în același an la Universiada din Torino unde a ocupat locul 3, pentru ca la campionatele europene de la Västeras, în 1968, să figureze pe locul 2, iar la J.O. de la Grenoble să lupte, de asemenea, pentru primele locuri. Perechea poloneză **Poremska—Sczipa** alcătuită în anul 1965 din doi „individuali" (ambii posedau toate săriturile duble) se clasează în primii 10 la C.E. din Liubliana 1967, avînd condiții de pregătire asemănătoare cu cele existente la noi. Cuplul cehoslovac **Drahova—Bartosiewicz** alcătuit din o solistă și un specialist în perechi în 1967, ocupă locul 8 la C.E. din 1968. Cuplul german **Steiner—Walther,** alcătuit în 1965 din a treia clasată în R.D.G. și un patinator de perechi, cîștigă în același an Cupa federației de specialitate din această țară, afirmîndu-se apoi cu un loc 6 la C.E. de la Bratislava și urcînd pe podium la C.E. 1968 — locul 3.

UN DOMENIU NEEXPLOATAT — DANSUL PE GHEAȚĂ

O altă posibilitate de a culege laurii eforturilor comune este proba de dans pe gheață, încă necunoscută la noi. **O soluție temporară ar fi selecția acelor patinatori individuali care au rezultate meritorii la figurile impuse, dar fiind lipsiți de calitățile fizice necesare figurilor libere, nu pot urca prea sus în ierarhia patinajului individual.** Și în acest domeniu, sînt unele exemple demne de urmat.

Malcolm Cannon (Anglia) clasat în primii 10 la C.E., a început să patineze cu **Yvonne Suddick** în 1967, ocupînd imediat locul 2 la C.E. de la Västeras. De asemenea, cehoslovaca **Milena Tumova** (locul 9 la C.E. 1968), a fost o bună patinatoare individuală.

★

Desigur că punerea în aplicare a acestor posibilități latente din patinajul nostru, nu trebuie să ducă la o scădere de potențial în proba individuală. Antrenorii și sportivii înșiși trebuie să judece lucid și să aprecieze în ansamblu șansele și posibilitățile existente în acest domeniu. Rezolvarea acestor deziderate se poate face și de pe poziția coordonatoare a federației noastre de specialitate, dar selecția și pregătirea patinatorilor chemați să îndeplinească aceste noi sarcini revine celor ce muncesc nemijlocit în mijlocul sportivilor. Aceștia pot și trebuie să colaboreze constructiv, dînd prioritate obiectivelor superioare, ale mișcării de patinaj din țara noastră.

ALEGEȚI DIN TIMP CADOURILE PE CARE DORIȚI SĂ LE OFERIȚI CELOR DRAGI

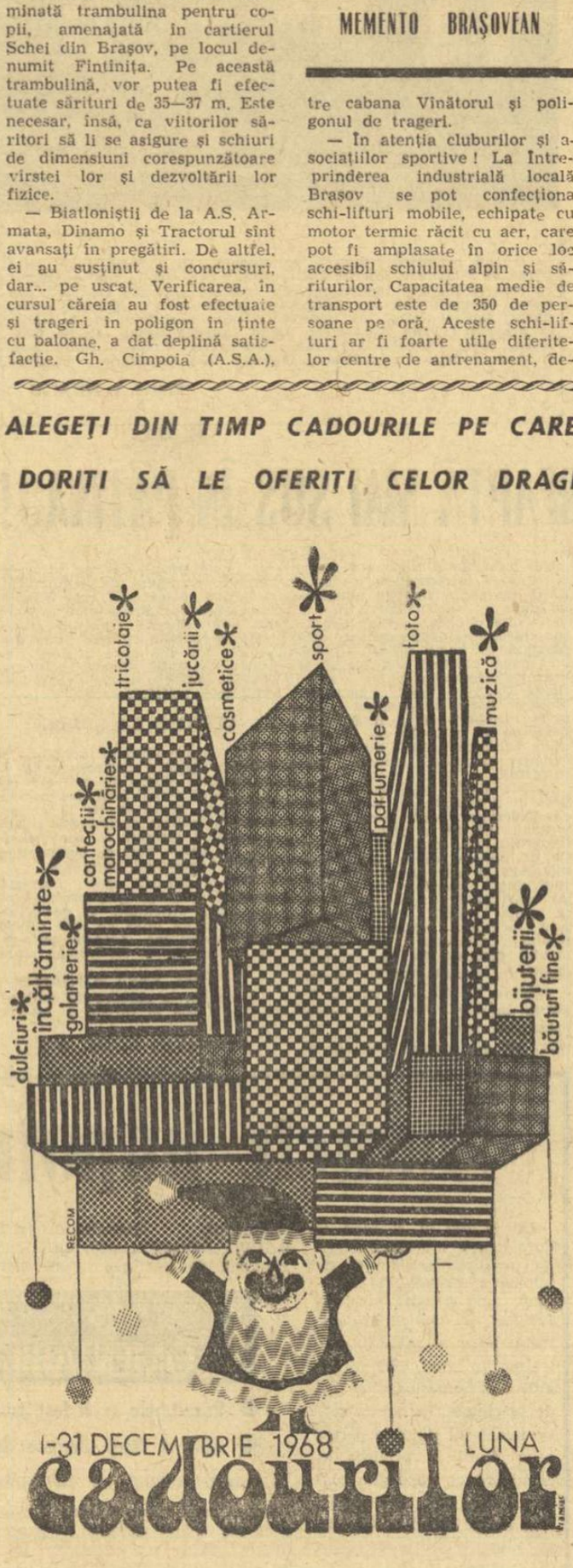

Uzina Semănătoarea, angajează de urgență :

– lăcătuși, strungari, frezori, electricieni, sudori și muncitori necalificați, cu domiciliul în București sau județele Ilfov, Dîmbovița, Teleorman, Ialomița și Prahova, cu condiția de a face naveta. Solicitanții se vor adresa zilnic între orele 7–15 la serviciul personal, telefon 13.68.10, interior 271.

ANUNȚ

Cooperativa **Deservirea**

organizează meditații la matematică, fizică, chimie, limba română, desen ornamental.

Prețul unei ore : 5 lei

Informații suplimentare și înscrieri, zilnic între orele 13-17 în str. Filitti nr. 10 telefon 13.54.69.